

Владко не я запознава, хвърля през рамото си едно: „Моля ти се, мадамчик, не прекъсвай доктора!“ и се обръща, без да се занимава повече с нея. Жената седи известно време, разтърсва рамене, после става, като стрелва с зъл поглед цялата маса. Тя сяда в ъгъла при Паскал, обляга на ръка треперящата си глава и хапе устни.

Тук беседата вече е много сърдечна, шишенцата ракия тракат, вдовецът шумно въздиша, а Паскал го утешава:

— Хай, Бог да прости умрелите, Гено, на живите — живот и здраве! Пък ти не се предавай толкоз!... Имаш право още на едно венчило! Че... то да не дава Господ, ама и четвърти път може, щом дядо владика позволи!... Ти да си жив!...

Между това дъждът вече е престанал, небето се е разкъсало, виждат се тежки облаци, които бързат към изток. Хората излизат навън и се пръскат. В кръчмата става светло и по-тихо. По площада, залят с тиня, измокрено дете кара две говеда. Стените на кметството са станали кафяви от дъжда. В брястовете се чува усилен цвъртеж на птичета. Хладина, мизир на влага и кал влиза в кръчмата.